

KRÖKY

23. ročník ● cena 50 Kč ● www.kroky.cz

VE STOPÁCH TRUTNOVSKÉHO RODÁKA SAMUELA FRITZE

**POJĎTE SE
S NÁMI VYDAT ZA
DOBRODRUŽSTVÍM
DO AMAZONSKÝCH
PRALESŮ!**

DALŠÍ
ČECH, KTERÝ
JE SLAVNÝ VE SVĚTĚ
A U NÁS SE O NĚM
SKORO NEVÍ....

Awana

DĚTSKÁ MISIE
ČESKÁ REPUBLIKA

mp
Nadace Mezinárodní
potřeby

Spolupracují

Zlatý oříšek
2019

STRATEGICKÉ LOLKO

HURÁ NA VÝLET!

Skansen Rožnov pod Radhoštěm

POZVÁNKA DO MUZEA V PŘÍRODĚ

Většinou vás беру na výlet do přírody. Dnes udělám drobnou změnu, i když přece jenom ne tak úplně. Podíváme se společně do muzea, *do muzea v přírodě*. Tentokrát jsme se totiž vydali na výlet na Valašsko, do skanzenu v Rožnově pod Radhoštěm, oficiálně do Valašského muzea v přírodě. V rámci tohoto muzea můžete navštívit tři prohlídkové okruhy (tedy vlastně čtyři, ale o tom si povíme až na konci článku).

Nejprve jsme se rozhodli navštívit **VALAŠSKOU DĚDINU**. Jde o rekonstrukci typické valašské obce na přelomu 19. a 20. století. Poměrně rozlehlý areál opravdu vypadá jako vesnice. Po kopích jsou kolem cest rozmístěny dřevěné chaloupky. Některé z nich jsou originální stavby pocházející z vesnic okolo Rožnova, jiné pouze napodobeniny staveb původních. V zimním období jsou chaloupky uzavřené, a tak se můžete kochat pouze zvenku. V průběhu návštěvní sezóny

Pošta

Interiér fojství

Valašská dědina

(od dubna) však můžete nahlédnout i dovnitř a prohlédnout si vybavení statků či světniček v malých chaloupkách. Také je zde možnost ochutnat tradiční speciality, např. valašskou kyselici.

(pokračuj na str. 23)

Z ELEKTRONICKÉHO SVĚTA

JANÍK A STRATEGICKÉ LOLKO 8

Z KULATÉHO SVĚTA

ČESKÝ MISIONÁŘ AUTOREM PRVNÍ PŘESNÉ

MAPY AMAZONKY (Světznámí Čechové) 15

NEJEN SEVERNÍ KOREA (Z misie) 24

BÍDA V POHÁDKOVÉ ZEMI ŘEK (NMP) 26

A DÁLE:

ROŽNOV POD RADHOŠTĚM (Hurá na výlet) 2

Nové IRENA ZEMANOVÁ (Lidé za časopisem) 5

ZLATÝ OŘÍŠEK 2019 7

TVÁ VÍRA TĚ ZACHRÁNILA (Galerie 19) 12

POMOC ZA POMOC (Pro detektivy) 22

Komiks (Ne)skutečné příběhy: KLÍČ 35

PRO RODIČE S DĚTMI

KONFLIKTY (Slovíčko pro rodiče) 4

Komiks PEJSKOVA DOBRODRUŽSTVÍ (5) 19

TAKOVÉ HODNÉ DĚTI! (Awana) 29

ŠMINKY (Čtení pro dva) 30

KÁJA A 23. ŽALM (Obrázkové čtení) 32

ZIMA, VRABEC (Úkoly pro předškoláky) 34

Obrázky k vybarvení 21, 32, 33, 34

ÚKOLY A TAK...

Multijazykové okienko: ZA KAMNA VLEZEM 14

Vtipy ZIMNÍ RADOVÁNKY... (Perličky naší želvičky) 28

LOUSKÁČKOVY OŘÍŠKY 28

Příloha – román na pokračování

VÝHRA PRO FILIPA (21):

VÝCHOVNÁ PORADKYNĚ

GDPR: Vydavatel časopisu Kroky (Křesťanské sbory) zpracovává osobní údaje odběratelů v souladu s platnou legislativou. Bližší informace jsou k dispozici na <http://www.krestanskesbory.cz/dle/vedit21.php?id=10>.

KROKY – KŘESŤANSKÝ ČASOPIS vychází šestkrát do roka. **CENA** 50,- Kč (od r. 2018), celoroční předplatné 300,- Kč. Objednávejte na adresu redakce. Chcete-li odběr ukončit, sdělte to, prosím, písemně nebo e-mailem, ne tím, že nezaplatíte. Z evidence vyřazujeme pouze na základě písemného sdělení.

VYDAVATEL: Křesťanské sbory, Šamalova 15a, 615 00 Brno. **ZODPOVĚDNÝ REDAKTOR:** Irena Zemanová, tel: 548 539 397, e-mail: irena.zemanova@volny.cz.

JAZYKOVÁ KOREKTURA: Stáňa Menšíková.

TECHNICKÁ REDAKCE, DESIGN: Jan Matuška. Děkuje BM (www.btm.cz) za možnost využít jejich grafické studio.

ILUSTRACE, FOTO (není-li uvedeno): Microsoft Office, Pixabay, Zoner české kliparty, V. Jurčo.

BANKOVNÍ SPOJENÍ: 2801116774/2010, variabilní symbol: číslo uvedené na adresním štítku; konstantní symbol: 0379 při platbě složenkou, 0378 při platbě z účtu.

DISTRIBUCE: Kongres takt Brno. **ADRESA REDAKCE A ADMINISTRACE:** Tábořská 72, 61500 Brno, tel: 548 539 397, e-mail: kroky@kroky.cz.

TEMATICKÁ SKUPINA 13B/A8, reg. zn. MK ČR E 6913, ISSN 1212-0979. **TISK:** OLPRINT.

NA TITULNÍ STRÁNCE: (1) Foto: Vladimír Šimek: „Jeberos, cesta od potoka“ ke článku o S. Fritzevi na straně 15, (2) Z natáčení vyhlášení vítězů Zlatého oříšku 2019. Foto: archiv ZO.

Slovo čtenářům

I když už končí únor, stále můžeme mluvit o začátku dalšího roku – přichází za vámi první číslo dalšího roku KROKŮ.

I když čtenáři jsou všech věkových skupin, cílovou skupinou jsou školáci, tak Kroky s nimi musí držet krok. V tomto roce se to projeví i tím, že se nám podaří po delší odmlce zprovoznit naše webové stránky tak, aby byly dobrou vizitkou a pozvánkou mezi čtenáře.

Když někdo ukončuje odběr, ptám se proč, na věk a zajímá nás i hodnocení. Mezi posledními byla odpověď: „Je mi 70 a končím práci s dorostem, kde jsme KROKY využívali“.

To bylo pro nás dobré hodnocení, protože KROKY mají své čtenáře vést k Bibli, Bohu, Pánu Ježíši a vzájemně spojovat čtenáře různého věku: Rodiče s dětmi, vedoucí besídek a dorostu s účastníky schůzek, čtenáře mezi sebou. Budeme rádi, když nám napíšete svoje

hodnocení = i kritický pohled a třeba nějaký nápad na zlepšení, co je v nich navíc a co postrádáte.

Pokud je mezi vámi někdo, komu je zvlášť blízké nějaké téma, pracuje s ním a chtěl by je s námi sdílet, může se mezi spolupracovníky zařadit, budeme rádi. Několik takových už s námi určitý čas – třeba dva roky – šlo.

V tomto čísle se setkáte s příběhem ženy starozákonní i ze současnosti. Dělí je od

sebe staletí, ale spojuje je víra v Boha, o kterém věděly jen z doslechu, ale který se k té jejich víře projevené skutkem přiznal.

To je naše přání pro vás i pro tento rok. Abyste žili v důvěře v Boží lásku a moc. Patří Mu všechno – makro i mikrosvět, ale má nás rád a na každém člověku Mu záleží. Má právo od nás očekávat důvěru, lásku i úctu...

Irena Zemanová se spolupracovníky

Slovíčko pro rodiče

Konflikty

Milí rodiče, často poslední dobou řeším konflikty našich dětí. Možná je vám až příliš povědomá situace, kdy za dveřmi pokojíčku slyšíte nejprve pokřikování, pak překřikování a nakonec křik, kdy jednomu dojdou argumenty nebo trpělivost. Do toho křiku vstoupím já a začnu rozmatávat nekonečné klubko dohadů o tom, kdo komu co řekl nebo vzal, kdo do někoho strčil a proč, jak to kdo myslel a kdo má pravdu.

Zjistila jsem, že jádro problému velice často leží v tom, jak děti své požadavky sdělují. Hádka začíná

ve chvíli, kdy jeden štekne na druhého, ať mu něco podá a ten odštekne, že ne, a je to tu.

Nedávno jsem si syna vzala stranou a ptám se, jestli má rád med. Byl mojí reakcí na jejich hádku překvapený a odpověděl, že jo. Všichni mají přece rádi med. Ano, a všichni mají rádi, když se s nimi jedná a mluví laskavě. Když bude na svou sestru laskavý, i ona s ním bude mluvit hezky a ráda mu věci půjčí nebo podá. Bible nás učí, že **„LASKAVÁ SLOVA JSOU JAKO PLÁŠTEV MEDU, SLADKÁ PRO DUŠI A UZDRAVENÍ TĚLU.“ (PŘ 16,24)**

A tak si syn šel dát lžičku medu, aby si uvědomil, jak sladké je pro něho i pro druhé, když s nimi mluví laskavě.

Pak si zopakoval verš o las-

kavých slovech a šel se sestře omluvit.

A co my rodiče a náš příklad dětem? Já mám tedy k laskavým slovům někdy hodně daleko. A je to škoda. Škoda pro moje děti, manžela i pro mě samotnou.

Nemyslím, že člověk nemá být přísný. I napomínání a pokárání se ale dá říct beze vzteku a rozčilování, s klidnou hlavou a Božím slovem v ruce. Ale chce to čas a cvik a taky přemýšlení o tom, proč nejednám laskavě, ale v hněvu. Ale o tom zas třeba někdy příště...

Zuzka El.

LIDÉ Z AČASOPISEM

💡 KDY A JAK SE ZKŘÍŽILY KROKY TVÉ S ČASOPISEM KROKY?

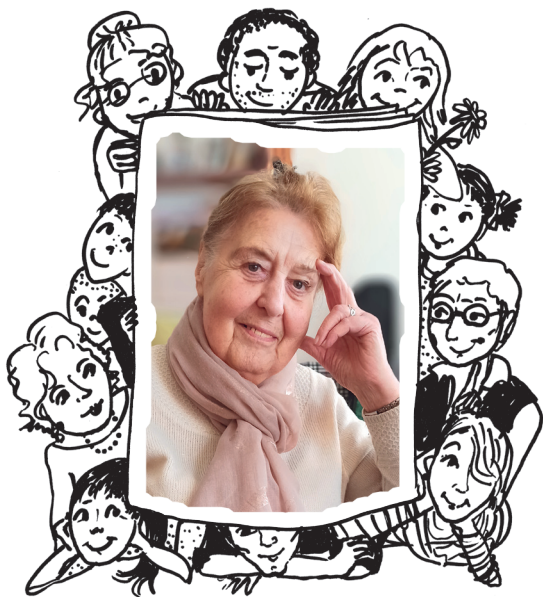
To je velice důležitá otázka. Řekla bych, že jedna noha vyšla z mé hlavy a druhá z mého srdce. Už nějakou dobu před tím jsem přemýšlela o tom, že by děti u nás měly mít křesťanský časopis. Setkala jsem se s podobně smýšlejícím křesťanem a navázali jsme spolupráci se Slovenským časopisem pro děti Dúha. V roce 1994 na podzim začala vycházet Česká duha 4 krát v roce, od roku 1998 vychází KROKY nejdříve 5x, potom 6x v roce.

💡 CO JSI DĚLALA DŘÍV?

Vystudovala jsem gymnázium, mám doplňovací maturitní zkoušky na pedagogickém gymnáziu, učit jsem ale nesměla. Byla jsem zaměstnaná jako účetní a absolvovala večerní průmyslovku s ekonomickým zaměřením a pracovala jako technička a ekonomka.

💡 ČÍM JSI CHTĚLA BÝT, KDYŽ JSI BYLA VE VĚKU ČTENÁŘŮ KROKŮ? SPLNILY SE TI TVÉ SNY?

Pán Bůh splnil všechny mé sny – ve své verzi. Jako malá jsem chtěla mít papírnictví – že mi ho tatínek zařídí v místnosti, kde měl ordinaci. Ale vzpomínám si, že jako studentka jsem jednou jela v tramvaji, přemýšlela o budoucnosti a řekla – samozřejmě jen tak v myšlenkách: „Pane Bože, já bych chtěla být učitelkou“ a přidala k tomu i své důvody. Tou jsem se sice nestala na žádné státní škole, na to jsem neměla souhlas z politických důvodů, ale více než čtyřicet let jsem učila ve škole jiné – v nedělní

„Či jsou to kroky?“

Ptáme se, když někoho slyšíme přicházet, ale do tváře mu nevidíme. I za vámi přicházejí KROKY a s nimi skupina lidí, které znáte podle jména a podle toho, s čím se s vámi sdílí, o čem píšou.

Je jich 12 z různých církví, různého věku, snad se ani všichni osobně neznají, ale spojuje je touha sloužit obdarováním, které dostali, ke spolupráci se přihlásili nebo byli vyzváni. Občas se k nim někdo připojí a pomůže.

Rozhodli jsme se vystoupit z tajemna a položit každému několik otázek, které by vás mohly zajímat.

Představujeme vám tedy odpovědnou redaktorku Kroků Irenu Zemanovou. Jejím úkolem je hlídat, aby krok Kroků byl pravidelný a stále stejným směrem.

besídce. Taky jsem tři a půl roku připravovala programy pro TWR – vysílání pro děti a čtyřicet let jsem jezdila s dětmi na týdenní prázdninové pobyty.

🗣️ KE KTERÉ CÍRKVI PATŘÍŠ?

Patřím do Křesťanského sboru v Brně. K víře mě vedli moji rodiče, ale pro Pána Ježíše jsem se musela rozhodnout sama. Bylo mi tenkrát jedenáct let.

🗣️ KDO K TOBĚ PATŘÍ?

Manžela nemám, ale několik let jsem měla v pěstounské péči dvakrát dva sourozence. Už mají svoje rodiny, ale všichni se spolu rádi stýkáme – tak mám pět vnuků. Bydlím v domě se švagrovou a rodinou synovce, kde každý máme svůj byt.

🗣️ PŘINÁŠÍ TI PRÁCE V REDAKCI RADOST?

Určitě ano, dokonce jsou to radosti dvě: spolupracovníci a čtenáři.

Spolupracovníci využívají obdarování, která dostali – rozdávají, slouží jimi. Nedělají to za odměnu, aspoň ne tady na zemi. Plní své závazky v termínu. Opakovaně se stalo, že když jeden končil – na příklad ta, která kreslila Neskutečné příběhy, sama se nabídla další. Tak se střídala i různá témata v minulých ročnících.

Čtenáři většinou platí včas, někteří sponzorují časopis pro někoho dalšího (někdo i dva nebo tři), využijí příležitosti, aby nám napsali, co jim

Kroky přináší: manželovi inspiraci pro kázání, téma pro práci s dorostem, čtou je rádi rodiče i prarodiče.

Velmi nerada urguji předplatné, když jako zdůvodnění ukončení čtu: „...on

to nečte...“ (To si pak říkám: A když si dítě nerado čistí zuby, tak to taky vzdají?)

🗣️ MÁŠ NĚCO NA SRDCI, CO BYS CHTĚLA ČTENÁŘŮM VZKÁZAT?

Aby i dál využívali toho, že jim Kroky přináší zábavu i poučení. Cílovou skupinou jsou školáci, ale Kroky přináší i příležitost být spolu doma s rodiči i v besídce a dorostu, spolu věnovat čas tématům, která přesahují současnost.

Děkuji všem za povzbudivé dopisy, kritické připomínky a dobré nápady. Zůstaňte co nejdéle našimi čtenáři a doporučte časopis svým kamarádům.

🗣️ JÁ DĚKUJI TOBĚ ZA ROZHOVOR.

Ptala se Bohunka Horská

Foto: Iva Svobodová

ZLATÝ OŘÍŠEK je soutěž pro talentované děti. Ať umíte sport, hraje dobře na nástroj nebo děláte dobře cokoliv jiného, jste vítáni.

ZAJÍMAVOSTI V ČÍSLECH:
Letos byl už 21. ročník. Do tohoto ročníku se přihlásilo 174 dětí, porota pak vybrala 21 nejšikovnějších a z nich bylo vybráno 7 vítězů. Další informace najdete na stránkách: www.zlatyorisek.cz

Časopis KROKY dostává pravidelně pozvánku na tiskovou konferenci, kterou s vítězi pořádají organizátoři soutěže. Tentokrát jsem s redaktorkou Irenou Zemanovou jela já. Slavnost pro výherce se konala jako obvykle v Praze v Kaiserštejnském paláci a chtěly jsme s nimi udělat několik rozhovorů. Byl to pro nás moc příjemný zážitek. Udělaly jsme rozhovory se dvěma výherci:

Viktor Stocker má deset let a hraje na akordeon. Dala jsem mu několik otázek:

🗣️ „**AHOJ, RÁDA BYCH SE TĚ ZEPTALA: KDY A JAK SES ROZHODL, ŽE CHCEŠ HRÁT NA AKORDEON?**“

Viktor: „Když mi byly čtyři roky, děti z hudební školy při-

nesly na ukázkou nástroje a mě zaujal akordeon a rozhodl jsem se, že na něj budu hrát.“

🗣️ „**A V KOLIKA JSI ZAČAL S HRANÍM?**“

Viktor: „V šesti letech.“

🗣️ „**„HRAJEŠ NĚKDY KAMARÁDŮM A SPOLUŽÁKŮM?“**“

Viktor: „Ano, občas jim hraju.“

🗣️ „**„JAK MOC A JAK ČASTO CVIČÍŠ?“**“

Viktor: „Dvě až tři hodiny denně, dvakrát do týdne chodím do hudebky a jednou za dva týdny na koncertu a mám tam hodinu.“

🗣️ „**„JAK STÍHÁŠ TOLIK HRANÍ A ZÁROVEŇ UČENÍ?“**“

Viktor: „Stíhám se učit dobře, mám totiž individuální vzdělávací plán.“

🗣️ „**„TAK DÍKY ZA ROZHOVOR. PŘEJI, AŽ SE TI DAŘÍ!“**“

**Další výherce Jiří
Bouška má 8 let
a hraje šachy.**

**❧ OTÁZKA:
„S KÝM RÁD ŠACHY
TRÉNUJEŠ?“**

Jirka: „S počítačem a s tátou, taky čtu knihy o šachu.“

**❧ „V KO-
LIKA LETECH
JSI S HRANÍM
ZAČAL?“**

Jirka: V pěti letech.

**❧ „JAK TĚ V PĚTI
LETECH NAPADLO
HRÁT ŠACHY?“**

Jirka: „Když je hrál bratr, přišlo mi to zajímavé a začalo mě to bavit.“

**❧ „A KDE JSI HRÁL
NEJDÁL?“**

Jirka: „V Bělorusku.“

**❧ „JAKÉ JE TVÉ NEJ-
CENNĚJŠÍ VÍTĚZSTVÍ?“**

Jirka: „Zlatá medaile na mistrovství světa v rapid

šachu v Minsku 2019. To bylo letos v srpnu.“

**❧ „DÍK ZA ROZHO-
VOR. A BUDEŠ HRÁT
ŠACHY DÁL?“**

Jirka: „Budu. Nashledanou!“

Obě nás překvapilo, že většina těch vítězů se pro ten „svůj obor“ rozhodla už v předškolním věku, když jim byly třeba 2 nebo 4 roky. Oslovil je hlavně nějaký příklad nebo ukázka nebo to byla odpověď na návrh maminky.

Mezi hosty byli také dva bývalí vítězové, kteří krátce pověděli o tom, jak je to vyhodnocení před několika lety ovlivnilo a podpořilo: stále pokračují a postupují.

Běta Z.

P.S.: Ty rozhovory jsem si nahrávala, proto mohou být tak doslovně citované. Mám toho víc, ale pro představení akce i těch dvou vítězů to snad stačí.

Ahoj holky a kluci, no, představte si to! Můj vytoužený vánoční dárek putoval do nenávratna! Jste zvědaví, jaký a proč? Pohodlně se usadte, začneme od začátku.

Jmenuji se Janík a v létě mi bude 16 let. Řekl bych o sobě, že jsem docela obyčejný kluk, který v ničem nijak zvlášť nevyniká. Sport mě nebaví a hudebku jsem vzdal, když jsme si moc nesesli s mým učitelem flétny. Takže když přijdu ze školy, většinou toho nemám moc na práci. (Kromě toho, že musím mít uklizený pokoj a vynáším odpadky.) Proto jsem jako mnoho

Slavnostní vyhlášení se vysílá vždy na Nový rok na ČT, kde Jirka hrál s panem Kořenem.

mých vrstevníků. Dost času trávím na počítači hraním her. Tedy – trávil jsem, dokud jsem neprožil dost divné a zvláštní věci.

Abyste si o mně udělali úplný obrázek, musím ještě napsat, že jsem se narodil do rodiny věřících rodičů, kteří se za mě celý život modlí a přejí si, abych i já byl křesťanem. Mám ještě tři starší sourozence a každý z nich prožívá životní boje po svém. Nejsou mi vzorem úplně ve všem, ale co se týká negativního posuzování církve, lidí ve sboru nebo problémů, které se v církvi řeší, většinou jsem se přidal na jejich stranu. A protože bydlím ve sborovém domě, tak na vlastní oči můžu vidět, kdy lidé nežijí to, co vyznávají svými ústy. (Jinými slovy jedno mluví a druhé dělájí). Dokonce jsem se dostal s některými i do vážných konfliktů a nějaký čas jsem měl období, kdy jsem do sboru vůbec nechťel.

Moje nechuť ke sboru rostla, do mládeže jsem chodil jen na příkaz rodičů, abych aspoň jeden den

nehrál na kompu a aby byl doma klid. Svoji nejoblíbenější hru League of Legends (zkráceně Lolko) jsem se naučil hrát od svého staršího bratra. Někdy jsme spolu seděli

dit se na školu a na učení je mnohem náročnější, než když nehraješ. No, a nakonec se hraní projevuje i na chování. Člověk je podrážděný (zvláště, když prohraje) a začíná být agresivní vůči svému okolí.

PUTOVAL ...do nenávratna!

až do noci (naši už dávno spali) a pařili a pařili. Lolko je svižná a strategická hra pro každého, kdo miluje tvrdé vybojované vítězství. Tak se to aspoň píše na úvodním webu. Nejdříve tě chytí, pak tě obmotá a až tě drží, tak z tebe i tahá peníze. Mám s tím své zkušenosti. Abys měl lepší herní schopnosti, připlatíš si a HOPI, hned jsi lepším bojovníkem.

Kromě toho hra zcela pohltí tvou mysl, takže soustře-

Nemusím už snad ani dodávat, že zrovna Lolko je hra, na které si velmi rychle hráč vytvoří závislost a vytěsni jiné důležité a podstatné věci ze svého života. Důkazem jsou celosvětové turnaje hráčů, do kterých se musíš probojovat, abys mohl být světovou špičkou.

A teď už k tomu vánoč-

nímu dárku. Na podzim jsem si na internetu všiml, že ke hře je vydána kniha. Sice jen v angličtině, ale to mi nevadí, protože mám angličtinu rád a rád si i v angličtině čtu. Moje srdce po té knize zatoužilo a přál jsem si ji jako vánoční dárek. S mamkou jsme ji našli, objednali, zaplatili, a těsně před Vánocemi byl balíček doma. Fakt jsem měl obrovskou radost! Hned, jak jsme skončili se slavnostní večeří, začel jsem se do fantastických příběhů. Někde uvnitř jsem však věděl, že některé stránky jsou příliš „magické“, a že bych je měl před rodiči skrýt. První známka toho, že něco není v pořádku.

Hned po Štědrém dnu se ale začaly dít věci. Téměř po každém jídle mi začalo být špatně od žaludku, zvracel jsem, bolelo mě břicho a měl jsem zvýšenou teplotu. První reakce – asi jsem chytil nějakou virózu. Byl jsem znechucený – opravdu skvělé prázdniny.

Když se můj stav nezlepšoval, šli jsme k doktorovi. Lékař můj stav vyhodnotil jako podezření na

zánět slepého střeva. Ale výsledky nic nepotvrdily. Papírově jsem byl zdravý jako rybička, ale zle mi bylo stále. Ani teploty neustupovaly. Naši se modlili, ale nic pozitivního se nedělo. Místo toho mě každý den zachvátila obrovská vnitřní panika, že jsem nevyléčitelně nemocný a že určitě brzo umřu. Nemohl jsem spávat, prožíval jsem opravdu velký strach a dokonce jsem začínal mít pocit, že se z toho všeho zblázním. Naši se pořád modlili, ale stále bezvýsledně. Ještě dvakrát jsem je donutil, aby se mnou jeli na pohotovost. Fyzicky mi nic nebylo.

Když jsem prožíval tyto stavy, modlil jsem se společně s rodiči a tatínek mě vedl k tomu, abych si časově zmapoval, od kdy mám problémy. Zjistil jsem, že od okamžiku, kdy jsem začal číst milovanou a vytouženou knihu. Bylo těžké uvěřit tomu, že by obyčejná kniha měla vliv na můj psychický stav. Pro mě to byla blbost. Když jsem se však zamýšlel nad tím, co jsem v ní četl a nad svými prožitky u hry, musel jsem uznat, že

rodiče mají pravdu. (Skrze knihu se projevoval ten zlý a zaséval do mé mysli myšlenky na smrt).

Asi čtyři dny jsme se společně modlili. Svěřil jsem se Bohu. Řekl jsem mu svými slovy o všem, co jsem v uplynulých dnech prožil. Mluvil jsem s ním o svých postojích a vyjádřil jsem i lítost nad tím, jak jsem se choval ke svým rodičům. Prosil jsem Pána Ježíše, aby mi všechno odpustil a abych mohl mít ve svém srdci pokoj. Každým dnem mi bylo lépe, vím, že mamka a tatka se také stále modlili, abych byl pod Boží ochranou.

Lolko jsem přestal hrát. A najednou jsem nevěděl, co s volným časem. A tak jsem se s maminkou pustil do seminární práce ze zeměpisu. Bylo fajn, hledat na internetu užitečné informace a vytvářet něco smysluplného, zajímavého i poučného. Kromě toho mi tato seminárka pomohla k lepší známce na vysvědčení. Měl jsem průměr na trojku, ale dostal jsem jedničku. Zabil jsem tak i dvě mouchy jednou ranou, protože tu stejnou práci můžu pou-

žít i ve třetím ročníku jako středoškolskou odbornou činnost.

A co se ještě změnilo? Začal jsem pravidelně chodit do mládeže dobrovolně. Bůh mi také ukázal, kde a s kým si mám dát do pořádku vztahy. Učím se odpouštět a nekritizovat, spíše hledat to pozitivní. Každý den si čtu Bibli. Začala ke mně mluvit a jsem docela překvapený, že mě čtení povzbuzuje. Dokonce mi Bůh dal odpověď na otázku, co bych měl studovat po střední škole. (To si ale zatím nechám pro sebe.) Mohlo by se zdát, že mám čas. Když jsem se ale zajímal o podrobnosti, zjistil jsem, že pro přijetí je důležitý i studijní průměr za každý rok střední školy (jsou to body navíc). Mám tak důvod se více učit. (Doteď jsem tvrdil, že dvojky mi stačí).

Začal jsem více dbát na životosprávu. Když jdou naši do obchodu, už nechci chipsy (i když čas od času si dát můžu), ale raději si řeknu o čínské zelí nebo ředkvičky a kukuřici, ze kterých si míchám salát, který mám

rád. A taky nejím tolik sladkého.

A jak je to s počítačem? Když se mi ulevilo, přiznám se, že jsem se k Lolku vrátil. Věřte nebo nevěřte, byl jsem na šikmé ploše vrátit se zpátky. Ale zdravotní problémy se objevily velice rychle znovu. Tak teď hraji Minecraft, ale s rezervou a umím si říct dost. A kniha? Skončila v popelnici. Můj vánoční dárek skončil na smetišti!

Od letošních Vánoc jsem opravdovým křesťanem.

Přesvědčil mě Bůh sám, hlavně skrze poslední nedělní kázání, kde pastor kázal: „**NEMŮŽETE SLOUŽIT DVĚMA PÁNŮM. JEDNOHO BUDETE MILOVAT A DRUHÉHO NENÁVIDĚT**“. (LUKÁŠ 16,13) Po tomto kázání jsem Lolko úplně z počítače vymazal. A rád bych se nechal pokřtít, protože vím, že jsem zachráněný a spasený.

Janík Švec

TOŽ HLAVU VZHŮRU,
ZNAVENÝ BRACHU!
NEBOJ SE KRACHU,
DŮVĚROU KRISTU
VZEPŘI SE STRACHU!

GALERIE

Galerie. Co je to galerie? Cizí slovo. SSJČ (Slovník
feji nebo umění, 3) místnost nebo místnosti se sbírkou umění,
sbírka sama, přeneseně: přehledně uspořádaná sbírka, přehled.

Ahoj holky a kluci!

Čas strávený v naší pomy-
slné galerii hrdinů víry se
pomalu blíží ke konci. Zbývá
jen několik veršů do konce
jedenácté kapitoly Židům
a zbývají jen dvě konkrétní
jména pod zavěšenými

Bůh není automat na řešení problémů

Více jak před třiceti lety mi
jedna dívka v lázních, kde
jsem byla na léčení, vyprá-

nadpřirozeně pomohl pro-
spěť u maturitní zkoušky.
Bylo to zrovna v období, kdy
jsem i já měla maturovat.
Řekla jsem si, že vyzkou-
ším, jestli to funguje. Moje
maturitní zkouška byla
hotové fiasko! Nejenže jsem
si nevytáhla ty otázky, které
jsem chtěla, dokonce jsem
se musela vypořádat s těmi,
které jsem uměla nejméně
a kterých jsem se bála.
Uvědomila jsem si, že Bůh
není automat na splnění
přání.

TVÁ VÍRA TĚ ZACHRÁNILA

portréty. Nicméně, než se
dostaneme ke králi Davidovi
nebo proroku Samuelovi,
ráda bych se vrátila, aspoň
pro tentokrát, na začátek
do verše šest: „**BEZ VÍRY
VŠAK NENÍ MOŽNÉ SE MU
(BOHU) ZALÍBIT, PROTOŽE
TEN, KDO PŘICHÁZÍ K BOHU,
MUSÍ UVĚŘIT, ŽE BŮH JE, A ŽE
ODPLÁCÍ TĚM, KDO HO USI-
LOVNĚ HLEDÁJÍ.**“

věla o Bohu a o Jeho lásce
k člověku. Bůh byl pro mě
velmi vzdálený pojem. Byla
jsem spíše hrdá na to, že
v Boha věřit nemusím a že
se mohu spoléhat na svůj
vlastní úsudek o životě.
Nikdy jsem ji už neviděla.
Jen jsem od ní obdržela
několik dopisů, kde kromě
evangelia líčila, jak ji Bůh

Boj o život

Asi po roce jsem volala
k Bohu znovu. Tentokrát
jsem ležela v Brně na
infekčním oddělení s těž-
kou salmonelózou a vůbec
to nevypadalo dobře. Po
mnoha infúzích se můj stav

nezlepšoval, dokonce na vedlejším pokoji zemřela mladá žena a já se začala bát o život. Moje modlitba byla jednoduchá: „Bože, když mě zachrániš, budu tě opravdu hledat!“ Hned druhý den se mi ulevilo a zdraví se mi pozvolna vracelo. Moje druhá modlitba už nebyla z rozmaru a bez víry a Bůh se projevil jako živý a mocný. V Bibli čteme, že lidem, kteří se „**VÍROU SPOLEHLI**“ Bůh prokazoval své milosrdenství. Dokonce i nežidům.

Naáman syrský

Naáman vám jistě není neznámý. Asyrský vojevůdce, postižený malomocenstvím, na radu své otrokyně cestuje do Izraele, aby požádal Božího muže Elíšu o modlitbu za uzdravení. Má svou představu o tom, jak by to Pán Bůh měl udělat. A proto je velmi zklamán, když Elíša pošle jen svého sluhu Geháziho se vzkazem, že se má sedmkrát ponořit do Jordánu. Rozzlobený se chce vrátit domů, ale jeho služebníci jej přemlouvají, aby to přece jen zkusil. Možná byla

v Naámanovi jen špetka víry, ale i ta špetka stačila na to, aby se pokořil; poslechl a do špinavé řeky se přece jen ponořil. Špetička víry a jeho tělo bylo dokonale uzdravené.

Každého z nás něco trápí a nemusí to být zrovna malomocenství nebo jiná nevyléčitelná nemoc. Známe jednoho chlapce, kterého trápí, že ještě ani na vysoké škole nemá vztah s dívkou. Tak by si přál nebýt sám, ale partnerka není v dohledu. Místo toho, aby se modlil a **aby věřil, že Bůh odpálí těm, kdo jej usilovně hledají**, uzavírá se do sebe a zachvacuje jej malomyslnost. Neříkám, že se každý musí nutně

oženit nebo vdát, ale na základě Božího slova si troufám říct, že Boží vůle je, aby lidé žili ve vztahu jako manželé, protože přinejmenším „*není dobře člověku samotnému*“ (Genesis 1,18). Jiný verš pak říká, že „*kdo našel ženu, našel zalíbení u Hospodina*“ (Přísl. 18,22).

Potřebujeme naši víru postavit na pravdě Božího slova a očekávat na Boží řešení, která mohou být jiná než naše představy.

Římský setník

Vysoce postavený římský setník měl nemocného sluhu, kterého měl rád.

Sluha však onemocněl a jeho nemoc byla ke smrti.

Ačkoliv setník nebyl Židem, viděl množství zázraků, které Ježíš udělal a zcela jistě si uvědomil, že za vším stojí moc, která musí pocházet od Boha. Proto s úctou a bázní požádal Ježíše, aby jeho sluhu uzdravil. Ježíš chtěl jít s ním do jeho domu, aby na sluhu položil ruku. Setník to však odmítl s tím, že není třeba jeho fyzické přítomnosti, že stačí pouze Jeho slovo. Proto o jeho víře Ježíš řekl, že takovou neviděl v celém Izraeli.

Musíme si uvědomit podstatu a moc Božího slova. Slovo bylo na počátku, ještě

před stvořením věků. Skrze slovo vznikl celý vesmír i celý svět, ve kterém žijeme. Jen člověk byl stvořený z prachu a byla mu vdechnuta duše. (Tím se liší od ostatního stvoření). Slovo se stalo tělem. Bůh poslal Ježíše Krista, aby zachránil každého člověka a aby obnovil s každým člověkem vztah. A nakonec Bůh dal své slovo formou Bible. Bible je hlasem Božího slova a spoléháme-li se vírou (tedy věříme-li, že vše, co je v ní napsané je pravda), můžeme směle očekávat, že uvidíme Boží jednání a budeme

mít svědectví o Boží moci.

Zvláště v beznadějných a bezvýchodných situacích, na které lidské řešení neexistuje.

Tvá víra tě zachrání

Zdá se, že žijeme v době, která nám přeje. Vše je dostupné, všeho je dostatek a na všechno máme nárok. Nic nám nechybí a Bůh se svými zákazy a příkazy nám jednoduše překáží. Navenek. Uvnitř lidé bojují. S beznadějí, s nejistotou, s nespravedlností, s odmítnutím, s méněcenností, se šikanou, se sexuálním zneužíváním, s ponižováním, se strachem, s nudou, s tím, že život nemá smysl.

Jediným řešením je svěřit svůj život Bohu. Věřit mu, že to s tebou (a celým lidstvem) myslí dobře a že mu na tobě velmi záleží.

S láskou teta Míša

MULTIJAZYKOVÉ OKIENKO

Ahojte!
Nech sa nám
v tomto roku
všetkým darí vní-
mať seba i blíž-
ných vo svetle
Pána Ježíša Krista!

*Srdečne
Zuzka Simonová*

Ahoj, jmenuji se Ondra Hota, je mi 14 let a protože mě zajímají přírodní vědy, rád vás seznámím s těmi, kteří v této oblasti působili.

Samuel Fritz, misionář Tovaryšstva Ježíšova se rozhodl odjet do Jižní Ameriky, aby

mohl zvěstovat evangelium tamním indiánům. Když odjížděl, bylo mu 29 let. Zpátky do českých zemí se už nikdy nevrátil. Kázal evangelium hlavně indiánům z kmene Omaguů. Nebyl to však jen úspěšný misionář. Byl to také cestovatel a kartograf. Na svých cestách po Amazonce vytvořil první podrobnou mapu tohoto veletoku. Byl také jeden z prvních, kdo prošel Jižní Ameriku od oceánu k oceánu.

Samuel Fritz se narodil 9. dubna 1654 v Trutnově. O jeho dětství a rodičích není nic moc známo. A vlastně není ani jisté, zda to byl Čech. Asi spíš sudetský Němec, který uměl dobře česky. Jisté ale je, že když dokončil gymnázium, odešel do Prahy, aby studoval na filosofické fakultě Univerzity Karlo-Ferdinandovy. V roce 1673 se stal v Brně členem Tovaryšstva Ježíšova, také se zde velmi spřátelil se spolubratrem Jindřichem Václavem Richterem. Poté učil na semináři Tovaryšstva Ježíšova latinu a chvíli byl dokonce zástupcem rektora.

Pedagogická práce ho nejspíš nebavila, a proto se vrhl na studium teologie. Po třech letech studia byl vysvěcen na kněze. Pár měsíců po vysvěcení se rozhodl odejít na misi, a to do Chile. Do Říma tedy posílá svou žádost řádovému generálu Karlu de Noyellyemu. Ve svém dopise píše, že není ani hoden, aby někam mohl jet a zvěstovat evangelium, ale že doufá, že s Boží pomocí to zvládne.¹

Odpověď na jeho žádost byla záporná, ale Fritz se nevzdával a poslal do Říma dopis druhý. Tentokrát se dočkal. Tři dny poté, co přišel dopis s povolá-

Tomu neuvěříte!

Hledám na netu obrázky k tomuhle článku. Najdu info o dokumentu na ČT, že se dva lidé vydali ve Fritzových stopách po Jižní Americe: Kamila Šimková Broulová a Vladimír Šimek. Vydali i knihu. Pak najdu rigorózní práci paní Šimkové „Samuel Fritz - autor první přesné mapy Amazonky“, za kterou získala doktorát. Hledám dál... žádná mejlovka, žádný telefon... a... to jako fakt? Tahle adresa je pár set metrů od našeho paneláku! Modlím se: Mám tam zajít? Jo. Vezmu hole (nohy mi moc neslouží) a jdu. Panelák. Na zvoncích to jméno nevidím. Peru se s brýlema. Jde nějaký pán s klukem. Mám se zeptat? Nakonec se přemůžu a zeptám se: „Prosím Vás, nevíte, bydlí tu paní Šimková?“ – „To jsme my!“ Jsem překvapený, tak rychle vše vysvětlím. – „Teď se to nehodí, jdeme na večeri, ale zavolejte tak za hodinu.“ Pán mi nadiktuje číslo. Později se dovídám, že bydlí v 5. patře bez výtahu a já jsem byl tím pádem zachráněn od výstupu, který bych jen těžce zdolával. Navíc zvonek bych ani nenašel a šel bych domů s prázdnou. To nebyla náhoda. Pán Bůh je úžasný!

No. Paní RNDr. Kamila Šimková je velmi ochotná pomoci, přečíst si Ondrův článek a říct mi připomínky, taky poslat fotky. Učí na gymnáziu kousek od nás. Sejdeme se v kavárně. Nasávám informace a dělám si poznámky. Obrázky pak přijdou mejlem... Prostě skvělý!

Takže, vážení! Máme připomínky a obrázky od asi největšího odborníka na S. Frize u nás! Ještě teď se vzpomínám ze zázraku.

Váš Honza

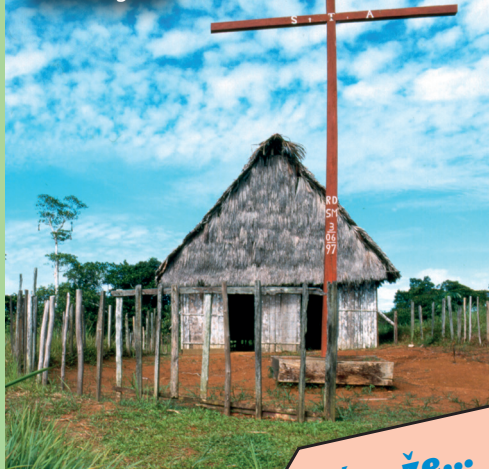
1) Celý dopis si můžete přečíst na Wikipedii

ním na misií, 17. listopadu 1683 se vydává na cestu dlouhou přes 11 500 km (přímou čarou). Cesta trvala dlouho. V Janově nastoupil na anglickou loď, která plula do Sevily. V Cádizu je zastihla velká bouře, a protože by čekání na vyplutí lodě bylo několikaměsíční zdržení, Fritz se rozhodl, že se vydá do Sevily pěšky. To mu však cestu nijak neurychlilo. Když dorazil do Sevily, zjistil, že španělská flotila plující jeho směrem vypluje až za dlouhých 9 měsíců.

Každý misionář se musel před odplutím na misií spoustu věcí naučit. Čas strávený v Seville Fritz věnoval pilnému studiu španělštiny, různých řemesel (byl manuálně velmi zručný) a geografie jižní Ameriky. Geografie byla Fritzův koníček, kterým se zabýval už při studiích doma. Fritz se v Seville potkal se svým dlouholetým blízkým přítelem Jindřichem Václavem Richterem, který odjel na misií o měsíc dříve, a ze Sevily se plavili spolu.

O dva měsíce později španělská flotila přistála na břehu jižní Ameriky. Z přístavu Cartagena vyrazilo několik misionářů, kteří putovali k řece Maraňon. Čekala je cesta dlouhá 2 000 km. V La Laguně se Fritz roze-

Takto mohl vypadat původní Fritzův kostelík San Joaquín de Omaguas

šel s Richterem. Fritz mířil ke kmeni Omaguů a Richter se vydal ke kmeni Cunivů.

Víte, že...

Fritzův přítel Jindřich Václav Richter, byl zavražděn při jednom z povstání proti kolonizátorům. Zavraždil ho indiánský náčelník Cunivů Jindřich Mameluk, který byl před 11 lety pokřtěn a pojmenován právě Richterem.

Vesnice La Laguna v době výpravy manželů Šimkových

V roce 1686 Fritz založil středisko své misie. Postavil kostel, který zasvětil sv. Jáchymovi. Novou redukcí²⁾ nazval San Joaquín de Omaguas. V následujících letech procestoval většinu ostrovů, na kterých sídlili Omaguové. Omaguové byli největším národem na řece Maraňon.

Na jedné z cest, tentokrát ke

²⁾ Redukce - jezuitské misie, obce, které vznikaly postupně sestěhováním malých rozptýlených osad. Pokřtění indiáni se zde mj. učili obdělávat půdu.

Samuel Fritz

(1654 – 1725)

„Nene, portrét na Wikipedii nebude jeho. Fotografie ještě nebyly a podle dostupných zdrojů vypadal úplně jinak,“ řekla mi paní Šimková a pokračovala:

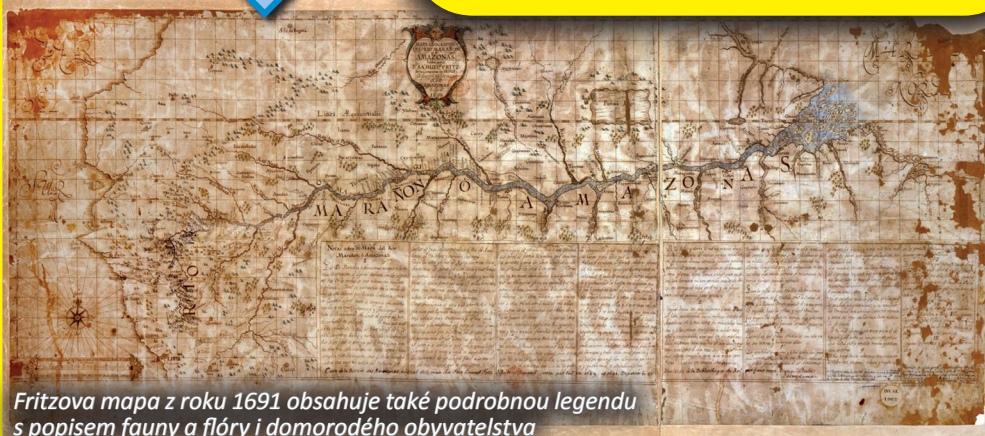
Víte, že...

Francouzský přírodovědec a kartograf Charles Marie de La Condamine objevil Fritzovu mapu v jezuitské knihovně v Quitu. Ač byla poškozená od termitů, poznal, že se jedná o mimořádné dílo. Rozhodl se ji ověřit a v roce 1743 byl prvním, kdo ve Fritzových stopách splul celou Amazonku. V jeho zprávně mapě je vidět Fritzova verze.

V roce 1744 představil Fritzovu mapu Evropě a prohlašoval, že o mnoho předčí své předchůdkyně. Uložil ji 27. 12. 1752 do královské knihovny v Paříži, kde je mapa k vidění i dnes. Má 126 x 46 cm.

„Manžel mapu hodně studoval a přišel s teorií, že Fritz svou podobu stylizoval do kartuše (znaku) na své mapě. Hlavně oči na znamení toho, že nekreslil mapu podle vyprávění někoho jiného, jak se to tenkrát dělalo, ale podle toho, co na vlastní oči viděl a změřil.“

Fritzova mapa z roku 1691 obsahuje také podrobnou legendu s popisem fauny a flóry i domorodého obyvatelstva

Takto mohl vypadat Omagua

kmeni Yurimaguů, Fritze zastihla velká povodeň a nemoc. Celou dobu si pečlivě vedl deník:

„Zatímco jsem v oné vsi Yurimaguů, také již zcela zaplavené, pobýval na roštu nebo plošině zhotovené ze stromové kůry, onemocněl jsem vyso-

kými horečkami a vodnatelností, jež začala od nohou, a dalšími neduhy, které vznikly hlavně z toho, že jsem byl dnem i nocí po dobu téměř tří měsíců nucen setrvávat na zmíněném roštu, aniž jsem mohl učinit jediný krok. Přes den se mi trochu ulevovalo, avšak noci jsem trávil v nepopsatelných horečkách (že z lůžka, jen na píd' od říčního proudu, jsem si svlažoval ústa) a trpěl

nespavostí, způsobenou nejen nemocí, ale také zvuky, jež vydávali krokodýlové čili ještěři, ohavné nestvůry, které se celou noc potulovaly po vsi. A jedné noci vlezl jeden z nich do mého člunu, jehož příd' byla vstrčena do mé chatrče, a kdyby byl lezl dál, skoncoval by s mým chlapcem i se mnou, neboť jsem neměl kam utéci. Kromě ještěřů sbíhalo se do mé chýše tolik krys a tak hladových, že mi ohryzávaly dokonce i lžiči, cínový talíř a střenku nože a sežraly to málo, co jsem měl k jídlu.“

Zachránili ho Portugalci, kteří tam hledali léčivé rostliny. Fritz s nimi cestoval do města Pará, kde se vyléčil. Portugalci a Španělé se v těchto dobách neustále hádali o nárok na území kolem řeky Amazonky. Není tedy divu, že Fritz, který přišel ze Španělské strany, byl Portugalci považován za nepřátelského špiona. Byl proto na příkaz tamního guvernéra zadržován a čekal, jak o něm rozhodne portugalský král. Nakonec mohl odcestovat zpět k Omaguům, ale pro jistotu ho doprovázelo několik Portugalců, aby Fritz někde náhodou nezaložil svou misii na portugalském území.

Víte, že...

Fritz ovládal latinu, španělštinu a řadu indiánských dialektů. Jeho slovník řeči Omaguů se hodně využíval.

Na zpáteční cestě Fritz vybaven jen několika jednoduchými přístroji mapoval jihoamerický veleotok. Amazonku Fritz mapoval pro Španěly a to přímo před očima Portugalců, kteří ho doprovázeli. Vytvořil tak jako první na světě kompletní a podrobnou mapu Amazonky.

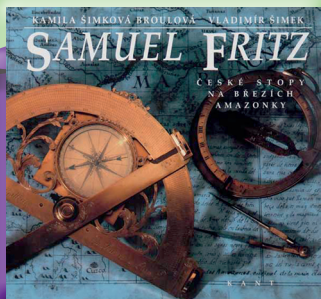
Fritz nacházel na zpáteční...

(pokračování příště)

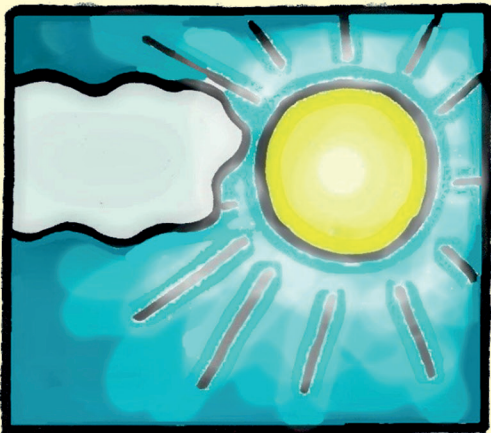
... a moc děkujeme paní Šimkové!

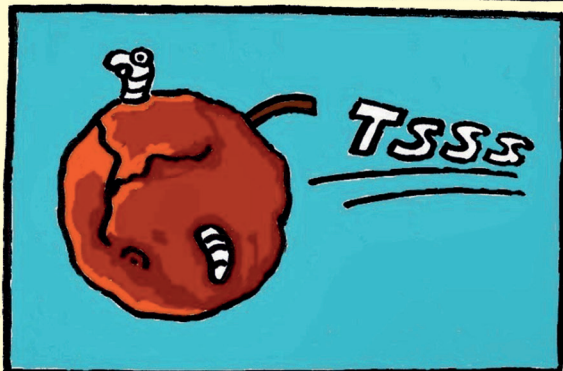
TIP

Deník z výpravy Šimkových najdete v knize

„Samuel Fritz, české stopy na březích Amazonky“.

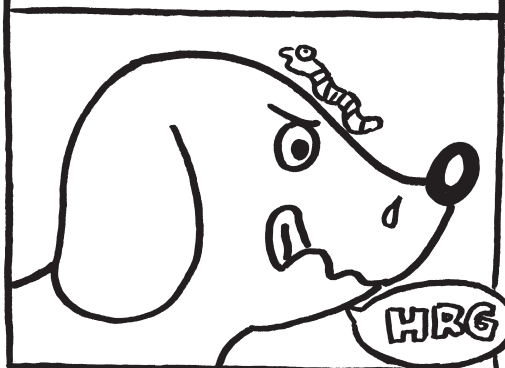
SHNILÉ JABLKO NAŠLO SVŮJ CÍL ...

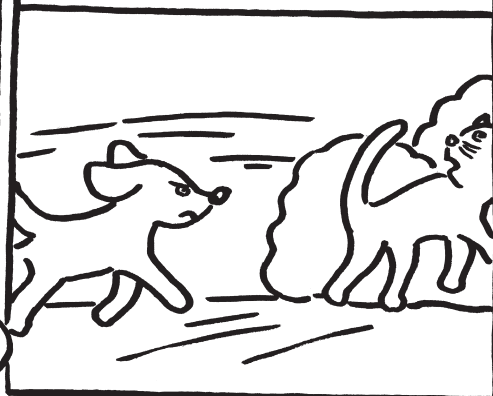
HI
HI!

PEJSKOVI SE TO VŠAK PRAMĚLO
LÍBILLO, TAKOVÁ DRZOST ...

A BYLA TU VELKÁ HONIČKA

HAFÍKU!
VRAŤ SE !!

PAN VÁCLAV TOHO DNE DLOU-
HO VOLAL NA SVÉHO PEJSKA.
TEN SE NAKONEC VRÁTIL ...

Vyklonila se z okna a sledovala ten cvrkot v městské bráně. Mnoho lidí se chtělo dostat dovnitř

a spousta zase ven, protože už si ve městě zařídili co potřebovali nebo dávno vyprodali všechno své zboží. Stráže

každého pozorně prohlížely. Nikdo jim neproklouzl. Bylo to nařízení krále.

„Co je tohle za chlapý?“ špitla si pro sebe. Kroutila nevěřícně hlavou, když zahlédla v houfu vcházejících dva podivíny, kteří se za pár chvil dostanou

a táhla za sebou jako dva nezbedné chlapce. Stráže se potutelně pousmály a nechaly ji, aby si mladé muže odvedla do své komůrky.

„Cože? Ty jsi prostitutka?“ vydělili se

Pomoc za pomoc

na řadu k prohlídce. Bylo jí jasné, že nejsou zdejší, i když se opravdu snažili tak vypadat. Jejímu známému oku ale neušlo, že se stále rozhlížíjí kolem sebe a až příliš se snaží skrýt do svých oděvů, které jim rozhodně příliš nepadly. Něco uvnitř ji pudilo seběhnout dolů ze svého příbytku a nějak je protáhnout do města, aniž by je odhalili.

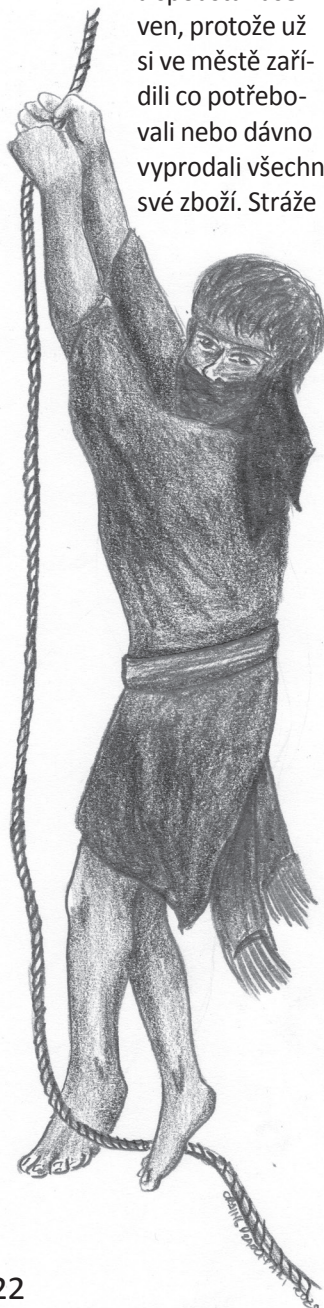
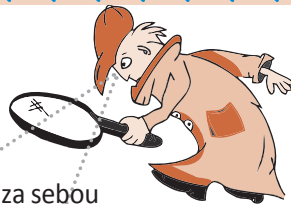
Protlačila se bránou a šibalsky mrkla na stráže. Ji nikdo neprohlížel. Ji měli všichni muži z města rádi a často se u ní zastavili na večeri, na víno, na posezení, na noc...

„Kde jste se tak zdrželi? To mám na vás čekat celý den?“ křikla na ty dva, co už se přiblížili téměř na dosah jednoho ze strážných. Hlasitě je častovala výčitkami, popadla je za ruce

upřímně oba mladíci, když je uvedla do svých vyšperkovaných komnat a nejraději by se otočili na podpatku. Byli rádi, že jim pomohla do města, ale...

„Je na vás zdálky vidět, že jste izraelští špehové a je otázka času, kdy vás stráže vyhmátnou,“ řekla trochu káravě, že si neváží její pomoci. Právě když jim připravila trochu jídla, zaslechla oknem velký poprask. Bylo jí hned jasné o co jde. Všimla si dole jednoho ze strážných, který si podezíravě oba zvědy prohlížel a ten si své pochybnosti zjevně nenechal pro sebe a za tepla to vyklopil veliteli a ten přímo králi.

Rychle popoháněla mladíky na střechu a zakryla je. V tu samou chvíli někdo silně zabušil na její dveře. Spěšně se vrátila a jakoby se

nic nedělo otevřela. Strážé vtrhly dovnitř a vyptávaly se na dva muže, které si vzala domů.

„Ale ti už jsou pryč, chvátejte, ať je dohoníte,“ popoháněla je. Měla strachy srdce až v krku. Hned jak vojáci odběhli honit zvědy, vrátila se na střechu. Pomohla mužům, aby se po provaze spustili z hradeb, ale předtím je poprosila o slib, že až jim Hospodin pomůže dobýt její město, budou k ní a její rodině milosrdní. Na jejich radu

pak vyvěsila karmínový provaz z okna, aby věděli, který příbytek mají ušetřit.

Tohoto slibu se pevně držela, když izraelské vojsko pochodovalo kolem hradeb. Když se po sedmi dnech zastavili a křičeli ze všech sil. Když hradby nedobytného města padaly jako domeček z karet. Když vojsko vstoupilo dovnitř a přemáhalo lid ve městě... ona i celá její rodina byla zachráněna. Tato žena

doufala v Hospodinu záchranu a vděčně se připojila k izraelskému národu.

Právě ona se stala jednou z žen v linii Spasitelova rodokmenu.

píše **Zdeňka Sedláčková**

začti se

obchod s knihami
www.zactise.cz

Poznali jste, která žena pomohla a bylo jí potom pomoheno? Ne? Přečtěte si 2. kapitulu knihy Jozue.

(odpověď najdeš u Louskáčka)

(dokončení ze str. 2)

Celkově vesnice působí jako z knížek či televizních pohádek. Volně tu pobíhají slepice, husy, na loukách se pasou ovce. Jde o doklad života našich předků opravdu se vším všudy. Můžete zde vidět usedlosti sedláků, rolníků, stáje se zvířaty, vozy (tzv. žebříňáky), mlýn, zkrátka vše nezbytné pro vesnici před 100 lety.

Jelikož byly chaloupky uzavřené, mohli jsme na jednu vstupenku navštívit i druhý prohlídkový okruh, **MLÝNSKOU DOLINU**. V sezóně je zde k vidění mlýn, pila a valcha v provozu. V zimním období se kola mlýna neotáčí, ale

mohli jsme si prohlédnout veškeré technické zázemí, které přivádí vodu z potoka k mlýnskému kolu. Byl to opravdu velice pracovaný systém korytek a podobných zařízení. Ráda bych se sem podívala i někdy v létě, když bude mlýn v provozu a uvidím proces v celé kráse.

Nakonec jsme se vydali i na třetí prohlídkový okruh, a to do **DŘEVĚNÉHO MĚSTEČKA**. Jeho rozloha je mnohem menší než rozloha dědiny. Jedná se v podstatě pouze o historické náměstí a několik dalších domů v povzdálí. Náměstí je tvořeno jak

původními stavbami z rožnovského náměstí, tak i stavbami přivezenými z okolí. Náměstí vévodí dřevěný kostel z Větrkovic, po stranách jsme mohli vidět rožnovskou radnici, jejíž součástí je i pošta, fojstství z Velkých Karlovic, hospodu a spoustu dalších dře-

Dřevěný kostelík

věných domů, které jsou ve srovnání s chalupami na dědině o poznání větší. V městečku jsou interiéry staveb otevřeny celoročně, a tak jsme mohli i v zimě nahlédnout dovnitř.

Rozloučili jsme se se skanzenem a nakonec jsme si ještě po zelené turistické značce vyšli na Karlův kopec k Jurkovičově rozhledně, vzdálené pouze kilometr od muzea. Stoupání bylo chvillemi náročné, ale stálo to za to. Musím říct, že Jurkovičova rozhledna

patří mezi nejhezčí rozhledny, které jsem kdy viděla. Krásně zdobených rozhleden po republice příliš nemáme. Žádná kovová konstrukce se do krajiny nehodí tak jako tato barevná stavba postavená až v roce 2012 podle 100 let starých plánů architekta Dušana Jurkoviče.

Jak jsem již naznačila na začátku článku, Valašské muzeum v přírodě nemá pouze tři prohlídkové okruhy. Čtvrtým prohlídkovým okruhem jsou Pustevny, které jsou však od Rožnova vzdáleny asi 13 kilometrů. Tam se zase podíváme někdy příště.

Bětka Jakoubková

Jurkovičova rozhledna

Z MISIE

PRONÁSLEDOVANÁ CÍRKEV

Ahoj kamarádi, ráda bych vás opět po delší době pozvala k modlitbám za pronásledovanou církev. Představte si, že jsou na světě místa, kde si nesmí každý říkat, co chce a věřit, čemu chce, ale musí říkat a věřit tomu, co říká vláda nebo prezident nebo lidé věřící v jiné bohy. Lidem, kterým hrozí za víru v Pána Boha vězení nebo jiné tresty, říkáme pronásledovaná církev. A takových lidí je opravdu hodně.

Tady v Evropě, kde žijeme, nám to možná ani tak nepřijde, protože máme všechno, co k životu potřebujeme a nikdo nám nevyhrožuje, že nás potrestá, když budeme věřit Pánu Bohu. O to víc je třeba nezapomínat

na miliony našich bratrů a sester, kteří se nemají tak dobře jako my.

SEVERNÍ KOREA

Je asi nejnebezpečnější zemí pro křesťany. Pokud někoho na hranicích chytí, že sem přináší Bible, čeká ho ještě krutější a přísnější trest než vraha. Prezident, který tady vládne, je něco jako bůh a lidé ho musí uctívat. Život v takové zemi si asi nikdo z nás neumí představit. Můžete se modlit za ochranu našich bratrů a sester

Foto: ©2014 Bjørn Christian Tørrissen

v Severní Koreji a za to, aby se mohla radostná zpráva o Ježíši šířit i na tak smutném místě.

INDIE

Je zemí, kde většina lidí věří v to, že existuje asi milion bohů a že každý se po smrti promění třeba v nějaké zvíře podle toho, jak dobrý život žil. Tomuto náboženství se říká hinduismus. Někteří hinduisté nemají rádi křesťany, v Indii vypalují kostely a modlitebny, bijí kazatele a vyhrožují věřícím. Modlete se za odvahu indických křesťanů šířit evangelium, i když jim hrozí nebezpečí.

ARABSKÝ SVĚT

Ve státech kolem Izraele zase lidé věří v boha Alláha a jeho proroka Mohameda. Tomuto náboženství říkáme Islám a mnozí z těch,

Pojďme se modlit!

kterí v Alláha věří, zároveň nenávidí křesťany a dokonce podle některých výkladů jejich svaté knihy Korán budou odměněni za jejich zabíjení.

Asi před půl rokem do těchto míst odjeli naši přátelé, kteří chtějí ukázat cestu k jedinému pravému Bohu právě těmto lidem. Modlete se, prosím, aby jim Pán Bůh posílal do cesty lidi, kteří ho hledají a také za ochranu pro celou jejich rodinu.

Zuzka El.

Bjørn má u fotek zajímavé informace. Nám k las-
kovému svolení s použitím fotky připsal: „Důvod,
proč lidé na fotce jsou tak malí, je, že v Severní
Koreji je nezákoné vyfotit jen část sochy někte-
rého z Kimů. Na každé fotce musí být socha celá.“

Z Wikipedie: Lidé tam věří, že Kimové stvořili svět a ovládají počasí. Turisté jsou pod neustálým dozorem. Obyčejní lidé se nesmějí pod hrozbou trestu vůbec s turisty setkat.

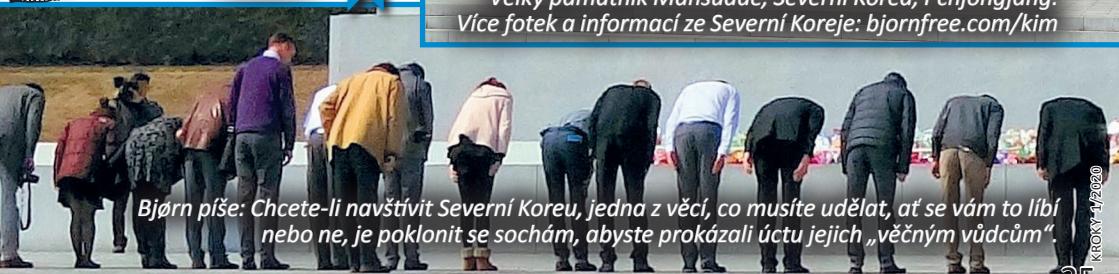

HM...
ASI BYCH MĚL
PROBLÉM KLANĚT SE
FALEŠNÝM BOHŮM... CO
VY? NAPIŠTE MI DO
REDAKCE, CO VY
NA TO.

20m vysoké
sochy zemřelých
vůdců
Kim Il-sunga
a Kim Čong-ila.

Velký památník Mansudae, Severní Korea, Pchjongjang.
Více fotek a informací ze Severní Koreje: bjornfree.com/kim

Bjørn píše: Chcete-li navštívit Severní Koreu, jedna z věcí, co musíte udělat, ať se vám to líbí nebo ne, je poklonit se sochám, abyste prokázali úctu jejich „věčným vůdcům“.

Bída v pohádkové zemi řek

Bangladéš – někdy se říká poeticky Země řek, protože jeho krajině dominují delty řek Gangy a Brahmaputry. Ovšem žít tu až tak poetické není – téměř polovina Bangladéšanů žije z méně než jednoho

dolaru denně, nemají elektřinu, mnoho dětí musí chodit do práce. Syrovou realitu této země vykresluje příběh jedenáctiletého Anika:

„Moje rodina žije v malé chatrči z hlíny a bambusu. Můj otec pracuje jako námezdní rolník na polích jiných lidí. Jeho skromný výdělek nestačí ani na pokrytí základních potřeb naší rodiny. Mám ještě mladší sestru. Měli jsme velký zájem o vzdělání, ale kvůli chudobě jsme museli přestat do školy chodit...”

Dětský domov Bethany – nový projekt, nová naděje

Anikův příběh, má ale dobrý vývoj:

„Byl jsem přijat do dětského domova Bethany, kde chodím do školy a je o mě postaráno.“

Díky Vám, dárcům, již pomáháme v bangladéšském dětském domově

Savar děvčatům. V Bethany můžeme podat pomocnou ruku nově také chlapcům. Domov pro ohrožené děti Bethany je celoroční zařízení určené pro sirotky či děti z extrémně nuzných poměrů, které jsou ohrožené zneužíváním, otročskou prací a kriminalitou. Domov leží v Barisalu, jednom z nejchudších regionů na jihu země. Žije tu nyní 150 chlapců, celková kapacita je 200 míst. Kromě ubytování se v areálu nachází také základní i střední škola a křesťanská modlitebna. Pořádají se tu také bezplatné výukové kurzy pro ženy.

Oba dětské domovy můžete rovněž podpořit jednorázovým nebo občasným darem v libovolné výši. Váš dar znamená v životech dětí obrov-

Hlavní město Dháka: slumy namačkané na břehu řeky.

13% dětí v Bangladéši pracuje, aby si zajistily holý život, či přispěly do napjatého rodinného rozpočtu. Nechodí proto do školy.

ský rozdíl! Nemůžete z bídy pomoci všem dětem na světě, ale můžete pomoci alespoň jednomu.

Smutné tváře dětí Vás od pomoci neodradí

Tváře dětí na fotografiích, které z Bangladéše dostáváme, jsou často vážné a zachmuřené, ponořené do starostí. Zjistili jsme, že lidé si k podpoře podvědomě vybírají usměvavé děti a Bangladéšata zůstávají „na ocet“. Poradili jsme bangladéšským dětem, aby se při fotografování usmály, ale moc jim to nejde. Toto není země úsměvů.

Můžeme přesto vrátit radost do jejich tváří? Najdeme-li pro ně dárce, budou se moci zařadit mezi své vrstevníky do školy, učit se novým dovednostem a dozvídat se nové věci. Podpora jim zajistí místo ve třídě, uniformu, boty, oběd, učebnice a školní pomůcky, seznámení se s Biblí a křesťanskými hodnotami a také duchovní podporu a poradenství v případě potřeby.

Příběh z práce křesťanského pracovníka Ratan

„Raymon je mladík, který rád chodíval do školy i na křesťanské bohoslužby. Ale před nějakým časem začal dávat přednost poflakování se s kamarády, kteří do školy nechodí. Asi by ho od vzdělání nakonec úplně odradili. Známe se, proto jsem jej několikrát navštívil a modlil jsem se s ním. Tohle povzbuzení potřeboval. Nyní už zase chodí do školy i na bohoslužby a když se sejde s kamarády, přesvědčuje je o hodnotě vzdělání a radí jim.“

Ratan je terénní duchovní pracovník z Bangladéše, podporovaný v rámci Dálkové adopce PLUS®. Navštěvuje rodiny, chodí do nemocnic, kde se modlí za nemocné různých vyznání, a sdílí dobrou zprávu evangelia lidem z nekřesťanského prostředí. Jsme za jeho práci vděční.

Díky dárcům a dálkové adopci mohou děti z Bangladéšských slumů chodit do školy a dostat se z chudoby svých rodičů.

Chcete-li přispět na chlapecký domov Bethany, použijte variabilní symbol 15300. Dívčí domov Savar má variabilní symbol 15200. Číslo našeho účtu: 2700139555/2010

Podle zprávy NMP
Foto: Archiv NMP

Nový den ve škole pro děti ze slumů v oblasti Naogaon. Všechny tyto děti mohou díky Vám studovat místo aby pracovaly nebo se poflakovaly po ulicích.

NA DLOUHÉ ZIMNÍ VEČERY LOUSKÁČKOVY

SKRÝVAČKY

– NAŠI HUDEBNÍ SKLADATELÉ VÁŽNÉ HUDBY

My jsme ta nastříhaná kolečka rozsykali.
Doufám, že už jsi vyhajaná, čekám na tebe dole!
Přítel Otmar ti nůžky rád nabrousí.
Nebud' nezdvořák, uč se prosit a děkovat.
Najdi hrubku ve větě: „V kafi bich chleba nenamáčel.“
Severomoravská vesnice Úblo deky věnovala bezdomovcům.
Na mnohý hřbitovní kříž kov skýtala místní kovárna.

(Smetana, Janáček, Dvořák, Martinů, Janáček, Janáček, Křiváček, Křiváček)

ZATOULANÉ OŘÍŠKY:

1) Multijazykové okienko: *dieta* = dítě, *šál* = šála, *brošňa* = brož, *rebrík* = řebřík, *kominár* = kominík, *hrdza* = rez, *smola* = smůla, *murár* = zedník, *kúriť* = topit, *ryšavý* = zrzavý, *štrk* = štěrka, *rasca* = kmin. 2) Pro detektivy: Pomohla a dostalo se jí pomoci: *Rachab. Kniha Jozue, 2. kapitola.*

PERLIČKY NAŠÍ ŽELVIČKY

ZIMNÍ RADOVÁNKY

– Proč mají horší turisté v zimě na nohou běžky?
– Aby jim cesta rychleji uběhla!

Jarda louská ořechy. Přijde malý bratr a žadoní: „Dej mi taky ochutnat!“
Jarda mu dá jeden ořech.
– „Ty mi dáš jenom jeden?“ natahuje malý.
– „Buď klidný, ostatní mají stejnou chuť.“

Ve školce:
– „Tak kde jste, děti, byly o jarních prázdninách a co jste všechno viděly?“
– Péťa na to: „Byli jsme na horách, ale hory jsme neviděli. Všude jenom samý sních...“

– Příště si vezmi na běžky menší boty!
– A proč?
– Budou tě do kopce tlačit!

„Nebreč,“ povídá jeden roztávající sněhulák druhému, „zase je tu možnost, že se dostaneš k moři!“

Baví se dvě sněhulačky:
„Spinning, to pro mě nic není. Na jaře zkusím novou metodu pro zeštíhlení pasu: objednala jsem se do solária!“

HÁDANKY – SOUZVUČKY

Co to jsou souzvučky? Jsou to hádanky, jejichž tajenkou jsou slova, která stejně znějí, ale mají různý význam. Například: zvonek u dveří, zvonek květina na louce.

S k – pes ji kouše tuze rád,
s k – stejný název má i hrad.

S p – denně pečé housky, chleba,
s p – historika bylo třeba.

S č – pěkně vprostřed týdne bývá,
s č – Rumcajs se mu z knihy dívá.

S e – černou barvu dřevo má,
s e – moderátor mnoho zná.

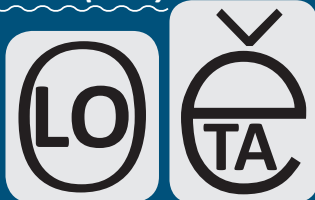
S f – u povozu s bičem kráčí,
s f – v Americe film natáčí.

(Kost, Pekař, Čtvrtek, Eben, Forman)

RÉBUSY D. Š. (43½)

Rébusy dědy
bez nápoděvy!

Váš Honza

Takové hodné děti!

Nedávno jsem zachytil reportáž o dětech z mateřských škol, kde podle statistiky rok od roku stoupá agresivní chování. Už dlouho sleduji vývoj naší nejmladší populace, její rodinné zázemí, rozdílnost temperamentů a snažím se rozklíčovat dopady na jejich budoucí dospělost. Přes všechny rozdílnosti mají dnešní předškoláci jedno společné – ohromnou energii (kterou my rodiče a prarodiče už někdy postrádáme) a neutuchající touhu poznávat.

Nadpis článku je trochu provokativní. Mám na mysli děti, které se nestávají hodnými díky úžasné výchově. Mám na mysli děti, které se stávají hodnými v mžiku, jakoby mávnutím proutku – když je totiž posadíme k nějakému digitálnímu přístroji. Naposledy jsem takovou situaci zažil před dvěma dny v jednom polském hotelu. Aby dítě (zhruba dvouleté) zachovalo v restauraci na snídani dekorum a zároveň něco snědlo, postavili před něj mobil. Dítě se zklidnilo a zpozornělo, nevěda ani, že je mu cosi strkáno

do úst. Znáám jen několik rodin, které tomuto stolovacímu rituálu dnešní doby nepodlehly.

Nebo jiná situace. Maminka potřebuje uvařit nebo něco jiného udělat, a aby vše stihla, zabaví děti tím, že jim něco pustí. Pohoda – děti i maminka jsou spokojeni, děti jsou „hodné“, to jest neškorpí se, nekřičí, nevyžadují pozornost maminky, a ta alespoň něco udělá.

Jak je tedy možné, že když takové „hodné“ děti přijdou do školky (nebo později do školy), nejsou schopny se orientovat ve skupině svých vrstevníků a začnou používat neadekvátní postupy – například agresivitu?

Nechci vše svádět na digitální techniku, ani na dobu plnou přehnaných nároků na výkon, úspěch a dokonalost. Možná je na vině naše západní civilizace, která se opravdu dostala na vrchol své životní úrovně, z kterého již není jiná cesta než z vrcholu dolů.

Aneb: Ve kterém světě

Touha člověka zachovat takový vysoký standard vede k pocitu, že nad tím vším ztrácíme kontrolu – že se nám to vymyká z rukou. Výchovou počínaje a ztrátou kontroly konče. Východiskem z tohoto nepokoje je, najít něco, čemu Komenský říkával „*nexus hypostaticus*“ – tedy něco, co nás přesahuje – najít Krista. Jen on přece slíbil, že má a bude mít vše pod kontrolou, dokonce i tak nedosažitelnou věc, jakou je vítězství nad smrtí. Pro nás křesťany je to úžasná naděje, kotva naší víry, jistota v nejisté době. Najít Krista je přece v dnešním světě, který už dávno pevné hodnoty a jistoty ztratil, ohromná věc!

Namísto toho se člověk utěšuje falešným pozlátkem naděje, že stoupající životní úroveň se nezastaví. (Určitě jste někde zaslechli, že takhle dobře se lidé v historii ještě nikdy neměli, že?)

Zkusme se trochu méně zabývat sami sebou a obraťme se ke Kristu – tvůrci a dárci pokoje. Ale hlavně, umožněme svým dětem najít kromě toho digitálního světa i ten Kristův. Pak zažijeme úplně

jiné „hodné“ děti – protože už o ně nebudeme mít takový strach, že je třeba špatně vychováme, nebo že nevyužijeme jejich poten-

ciálu. Který svět budeme našim dětem nabízet, takový budou prozkoumávat. Oba světy – jak ten digitální, tak ten Kristův, jsou nekonečné. Ve kterém

z nich se chceme s našimi dětmi setkat?

kazatel Radek Kalenský
misionář Awany

Čtení pro dva

„Pff, na zlaté tele bych se ani nepodívala,“ prohlásila Evička. Měla jinou věc, na kterou se ráda dívala. Sebe. Ráda se prohlížela v zrcadle, zkoušela si různé účesy a výrazy. Smála se, aby byla krásná.

A taky byla krásná. Všichni chválili, jak jí to sluší. Ve škole, v obchodech, na návštěvách i doma. Rodiče měli radost z krásné dcery a vždycky ji obdivovali.

Ale byl tu jeden problém. Maminka byla krásnější. Evička to viděla, když se na ni podívala. Viděl to i tatínek. Všichni to určitě viděli.

Po každé koupeli Evička stála před zrcadlem, prsty hladila maminčinu kosmetiku a představovala si, jak by mohla vypadat.

Jenže to všechno měla zakázané. Maminka si kosmetiku hlídala a vždycky se zlobila, když na ni Evička jen sáhla.

Její dětská kosmetika byla k ničemu. Jahodový lesk na rty vůbec nestačil, ani voňavka nebyla skutečná. To máma používala opravdový parfém.

Až teď přišla dokonalá příležitost. Maminka měla tajný telefon s kamarádkou a zalezla s ním do ložnice. Určitě to bude na dlouho. Evička se protáhla do koupelny a opatrně za sebou zavřela dveře.

Nejprve opatrně pohladila řasenku. Ale pak se odhodlala a vzala ji pevně do ruky. Vždycky se jí líbilo, jak měla maminka dlouhé řasy. Pak vybírala rtěnku, nemohla se chvíli rozhodnout, ale nakonec vzala tu nejčervenější. Trochu to přehnala, a tak utřela přebytek papírovým kapesníkem.

Ještě pudr. Tím měla začít. To nevadí, zakryje odřeninu na čele a opraví si nos. *Jaký účes bude nejlepší?* Evička jich zkusila několik a pak nejlepší nastříkala lakem.

Au, trochu jí stříklo do oka. Evička honem mrkala, aby jí slzy nerozpily řasenku.

Nakonec ještě nehty. Evička otevřela lahvičky. Zkusí si udělat proužky. Bylo to těžké. Vypotřebovala dva balíčky kapesníků na opravy, ale nakonec se podařilo. *Jejda, ještě parfém! Ten schovaný v šuplíku.* Nesmí si přitom zkazit nehty.

A bylo hotovo. Evička se ještě jednou zkontrolovala v zrcadle a pomalu otevřela dveře koupelny. Máma pořád telefonovala.

Evička proběhla do chodby a nacpala se do bot. Bez použití rukou to šlo špatně, lak ještě nestihl zaschnout.

To budou všichni koukat! Snad budou holky venku. Koho asi potká?

„Páni, ty ses zmalovala! Ví o tom maminka?“ zděsila se sousedka, když viděla Evičku na chodbě. Evička se trochu zarazila, ale radši vyběhla ven. *Sousedka tomu nerozumí.*

„Co je to za strašidlo?“

„Spadla jsi do barev?“

To byli kluci z hřiště. *Blbci blbí.*

„Jak to vypadáš?“

Od kamarádky takovou reakci tedy nečekala.

„Jsem se namalovala jako máma.“

„Aha,“ kamarádka se marně snažila potlačit smích.

Dál to pokračovalo jako ve strašidelném snu. Evička upoutala spoustu pozornosti, ale ne takové, jak si přála.

„Počkej, to musím natočit na YouTube!“ vykřikla jedna ze starších holek. To byla pro Evičku poslední kapka. Slzy už neudržela a rozběhla se do svého vchodu. Jenom jedna kamarádka ji následovala. Ale i ta se smála. Evička jí schválně zabouchla dveře. Bušila na dveře od bytu, až jí přišla máma otevřít. Ani se nestihla

EVIČKA
SE CÍTLA JAKO
.....

Téma: Zlaté tele

Bible: 2. Mojžíšova 32, 1 – 8

*Autor: Daniel Fér, pracovník Dětské misie.
Zdarma pro časopis Kroky. Pro jiné použití a šíření
si předem vyžádejte souhlas: fer@detskamisie.cz*

MIŽEŠ
VYBARVIT!

Otázky pro zamyšlení s dětmi

☛ **Je něco, co bys moc chtěl, ale je to zakázané?**

Odpověď záleží na tobě.

☛ **Proč Evička použila maminčinu kosmetiku, i když věděla, že to má zakázané?**

Protože být krásnější než máma pro ni bylo důležitější než poslušnost mamince.

☛ **Proč se Evičce venku smáli?**

Protože namalovaná vypadala legračně, i když si myslela, že bude krásná.

☛ **Co udělali Izraelci a Áron podobně jako Evička?**

Postavili si sochu býčka, i když věděli, že je to zakázané, protože vidět boha pro ně bylo důležitější.

zatvářit vyděšeně a měla barevný otisk Eviččiny tváře na tričku.

„Chtěla jsem být krásná jako ty,“ plakala Evička s hlavou zaborenou do mámina břicha.

„Je pěkné být krásná,“ řekla maminka, „ale když se o to budeš snažit neposlušností, dopadneš hůř než Izraelci s jejich zlatým teletem. A to ses jim posmívala.“

JAK SE NAUČIL 23. ŽALM

„UŽ JSI DOST VELIKÝ, ABYS UMĚL

23. ŽALM“, ŘEKLA MAHINKA

A K LEPŠÍMU ZAPAMATOVÁNÍ

NAKRESLILA PRO .

„HOSPODIN JE MŮJ , NEBUDU MÍT
NEDOSTATEK. DOPŘÁVÁ MI ...

NA , VODÍ MĚ NA KLIDNÁ

MÍSTA U , NAŽIVU MĚ UDRŽUJE,

 SPRÁVEDLNOSTI MĚ PRO SVÉ

JMÉNO. I KDYŽ   ŠIRÉ

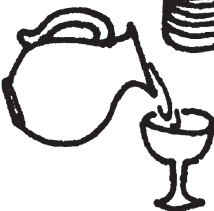
, NEBUDU SE BÁT NIČEHO

ZLÉHO, VŽDYŤ SE MNOU JSI TY.

TVOJE PA TVÁ | MĚ POTĚŠUJÍ.

PROSTÍRÁŠ MI PŘED

PROTIVNÍKŮ, MI POTÍRÁŠ,

 MI PO OKRAJ .

ANO, DOBROTA

A MILOSRDENSTVÍ PROVÁZET MĚ

BUDOU VŠEMI MÉHO ŽITÍ.

DO HOSPODINOVA SE BUDU

VRACET DO NEJDELSÍCH ČASŮ."

PŘERÍKAL ZA CHVILKU .

"VĚŘÍŠ TOMU?" ZEPTALA SE HO .

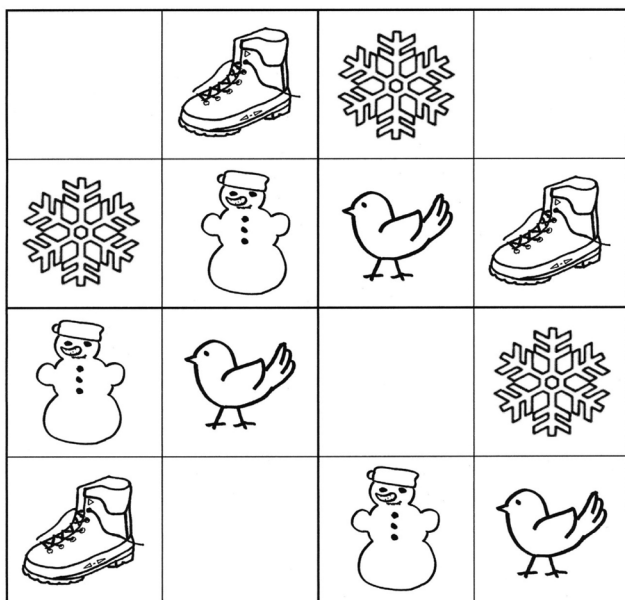
"VĚŘÍM. HOSPODIN JE MŮJ ."

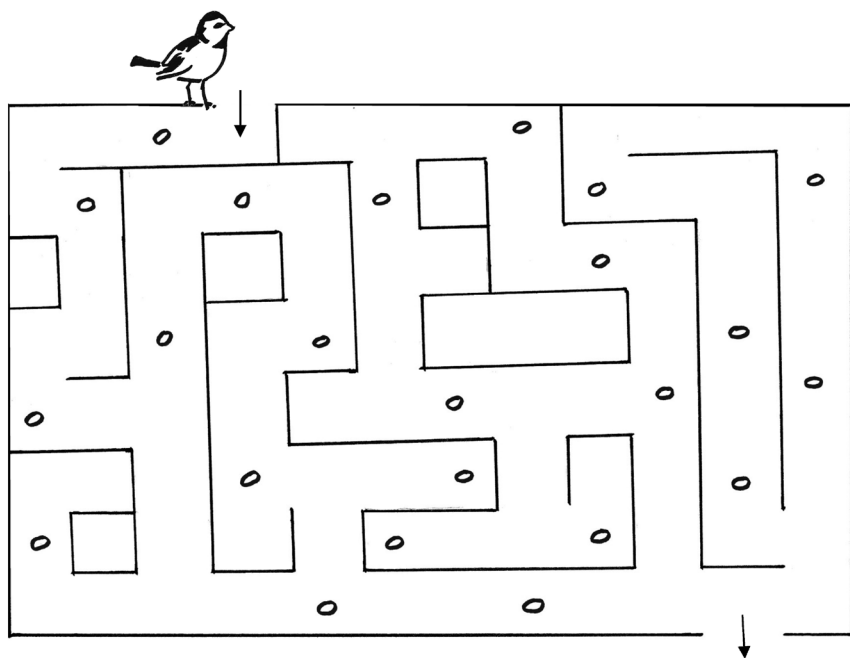
Doplň obrázky

, aby v každém řádku, sloupci i menším čtverci byl každý z obrázků jen jednou.

Najdi vrabečkovi cestu bludištěm tak, aby posbíral co nejvíc zrníček.

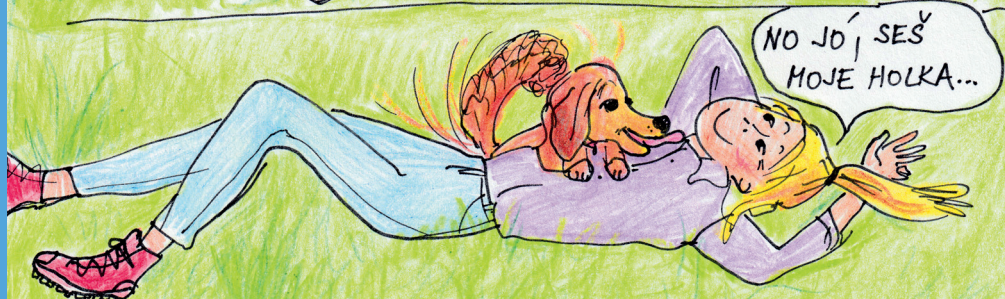

KLÍČ

JITKA SE CHYSTALA JÍT
VYVENČIT AJKU, SVOJI FENKU.
BYLO TEPLLO, JARNÍ DEN.
KLÍČ OD VCHODU DO DOMU
STRČILA DO KAPSY SVÉ
PRACOVNÍ KOŠILE ...

NA LOUCE JITKA A AJKA DOVÁDĚLY
HONILY SE A VÁLELY ...

KDYŽ SE ALE ROZHODLA JITKA JÍT UŽ DOMŮ -
KLÍČ BYL PRYČ! NĚKDE NA TÉ VELIKÉ
LOUCE HO ZTRATILA.

NO TO JE PRŮŠVIH.
JE TO JAKO HLEDAT JEHLU
V KUPĚ SENA...
TEN NIKDY NENAJDU!

JITKA CHVÍLI CHODILA PO LOUCE, ALE BYLA
TÉMĚŘ PŘESVĚDČENÁ, ŽE KLÍČ NENAJDE.
POVZDECHLA SI (BYLA KRÁTKOU DOBU VĚŘÍCÍ):

ŠKODA, PANE JEŽÍŠI, ŽE JEŠTĚ STÁLE
NEZNÁM TVŮJ HLAS. KDYBYCH HO ZNALA,
STAČILO BY, ABYS MI ŘEKL TŘEBA:
„ODHRŇ TADY TENTO TRS TRÁVY...”

JITKA ODHRNULA NOHOU TRS TRÁVY...

... A TAM LEŽEL
KLÍČ!

VAŽNĚ! TENTO PŘÍBĚH ZNÍ
NESKUTEČNĚ, ALE JE
SKUTEČNÝ! U

píše a kreslí: V. K.

Kapitola dvacátá první

VÝCHOVNÁ PORADKYNĚ

Gerobová chvíli mluvila. Její řeč, pravděpodobně směřovanou k inženýru Vaníčkoví, provázely tiché vzlyky. Po chvíli Vaníček pohlédl na hodinky a vstal ze židle.

„Za necelou hodinu mě čeká obchodní jednání. Omluvte mě. Přišel jsem tomuhle klukovi,“ zarazil se, střelil pohledem po výchovné poradkyni a pokračoval: „Filipovi – dát šanci k nápravě. Uvědomte laskavě jeho rodiče, na které jako škola máte jistě kontakt, aby peníze do týdne vrátili. Jinak případ předám policii.“

Ředitelka také vstala ze židle, ale dřív, než stačila cokoliv dalšího říct, do-

dal: „A žádám vás osobně, paní ředitelko, abyste přeložila mého syna do jiné třídy! Nepřeji si, aby Jakub chodil do stejné třídy s Filipem. Další věc: Z moci své autority prosím domluvte učitelům, kterým taková intervence nepřísluší, aby se nesnažili za mým synem posílat nějaké pochybné děti za účelem skamarádění. Myslím, že Kuba si své kamarády vybere sám!“

Martin Rychlický cítil, že teď je to on, komu stoupá krev do tváře.

„Nemusíte se loučit, ani vstávat, spěchám,“ šlehl místností autoritativní hlas a pan Vaníček by jistě byl opustil zkoprnělou osádku ředitelny, kdyby k němu rychle nepopoběhla Eva, výchovná poradkyně.

Uchopila jeho ruku, jakoby na rozloučenou, ale druhou dlaní – tak maličkou proti té jeho – ruku přikryla. Vypadalo to, jako by ho konejšila anebo se bála, že jí uteče dřív, než mu řekne, co má na srdci.

„Pane inženýre?“ oslovila ho. Mluvila pomalu a zřetelně.

„Mohu se na něco zeptat? Kdyby někdo zachránil vaše dítě z ohrožení života – nebo kdyby ho včasným přivoláním lékařské pomoci ochránil před ochrnutím, ke kterému může dojít při některých závažných infekcích, jako je například meningitida... Víte vůbec něco o této nemoci?“ odmlčela se krátce, ale pak pokračovala: „Kdyby tedy ten kdosi zachránil vašeho syna, nedal byste mu nějakou odměnu? Netoužil byste mu poděkovat?“

Kolik byste vlastně byl ochoten zaplatit za život Kubíka?“

Vaníček vytrhnul svou ruku z jejích dlaní a ustoupil. Všichni v místnosti tiše pohlíželi na Evu, jako by ji viděli poprvé. Eva byla postavou malá, Vaníček ji převyšoval více než o hlavu. Její bledá tvář s tmavými kruhy pod očima, díky které působila věčně jako unavená, což zdůrazňovaly kontrastně tmavé rovné vlasy padající v tenounkých pramíncích rovně podél obličejce a hlavy, teď trochu žhnula. Martin si uvědomil, že nezná její věk a ani neví, zda je vdaná či ne, ale nyní, rozrušená, vypadala podivuhodně hezky. V černobílých proužkovaných šatech působila její štíhlouňká postava křehce, jako by byla ještě dívka. Inženýr Vaníček na ni pohlížel beze slova a zdálo se, že vstřebává její sdělení.

Nedala mu velký prostor.

„Vy odtud možná odcházíte s vědomím, že jste si podal zloděje, který vás okradl. Já však odejdu s přesvědčením, že jste donutil brečet kluka, který vám zachránil dítě. A to je strašlivá nespravedlnost! A nevím, kdo by mu byl pomohl, kdyby tenhle kluk,“ blýskla očima a pohodila hlavou směrem k Filipovi: „Filip“, zdůraznila, „kdyby si řekl, že raději půjde domů a nebude řešit, že Kuba má vysokou teplotu anebo že spí. Proč by nešel? On sám je jenom dítě. Musel nutně telefonovat Katčině mamince, jak jsme slyšeli? Nemusel! Musel zoufale hledat léky na horečku po celém vašem domě? Nemusel! Musel volat sanitku, když zjistil, že není v jeho silách Kubovi pomoci? Jistěže nemusel! Mohl řešení nechat na vás, přece. Vy jste dospělý a jste Kubův

otec. Za chvíli jste se měl tak jako tak vrátit domů, ne?“

Inženýr Vaníček stál, ruce zkřížené na prsou, snad aby se ho ty dvě malé bílé šermující ruce nemohly znova dotknout a v jeho tváři se děly podivné věci. Mírně přivíral oči, nebylo to však přezíravé pohrdání, nýbrž výraz člověka, který je políčkován.

Martin Rychlický udiveně sledoval Vaníčka, ale také růžolící Evu, která teď přistoupila ještě blíže k velkému muži a tičným hlasem, ale zřetelně řekla:

„Ráda bych věděla, jestli jste si jistý, že byste to byl vy, kdo by vašemu chlapci zavolal záchranku?“ Z jejího hlasu znělo něco pronikavého. Martin Rychlický nerozuměl, o co jde, ale na tváři pana Vaníčka viděl, že rozumí.

„Myslíte si, že jste jediný, kdo nakupuje v podvečer v Tesco? Víte, že jsme se včera večer potkali? A jestlipak jste už pročítal svoji včerejší e-mailovou poštu?“

Nakonec vydechla: „Myslete si, co chcete, ale podle mě dlužíte Filipovi poděkování. A po dnešku taky omluvu!“ Otočila se na patě a znovu usedla na svoji původní židli.

Inženýr Vaníček zamumlal cosi jako „Na shledanou“ a spěšně opustil místnost.

Ticho roztrhla až ředitelka: „Tak Filipe, myslím, že můžeš jít.“

Než za sebou plavovlasý chlapec zaklapl dveře, ozvala se od stolu Eva: „Já ti věřím, Filipe. Věřím, že ty peníze nevzal. Však ona pravda vyjde najevo, neboj se.“

Martin Rychlický si uvědomil, že ho jeho kolegyně předběhla a zahanbila. Také on Filipovi věřil. Jeho chvilkové zaváhání ohledně Filipovy nevinu měl na svědomí ten fotbalový míč a jistá skepse, kterou časem nasbíral. Zvedl se a následoval Filipa do dveří. „Můžu jít?“ otočil se na ředitelku.

Kývla: „Ano, teď už ano. A Martine,“ Rychlický, který už už zavíral dveře, znovu strčil hlavu dovnitř. „Zapomněl jsi dát panu Vaníčkovi ten mobil,“ řekla. Rychle zavřel a tryskem vyběhl směrem ke svému kabinetu. Právě zazvonilo a ze tříd se hrnuli žáci. Zvědavě se otáčeli za uhánějícím učitelem.

„Bacha, řítí se na tebe Rychlík!“ zaslechl Martin čísi výkřik a následný smích, když s mobilem v ruce utíkal ke schodišti. Nádvoříčko školy i okolní ulice však obhlížel zbytečně. Inženýr Vaníček byl pryč.

Pomalu se vracel chodbami a přemýšlel o výchovné poradkyni Evě.

Nechala se sice trochu unést rozčilením, ale jinak měla pravdu. Je to ženská na svém místě. Ta holka by si zasloužila obejmout... a Filip taky.

Zamrzelo ho, že nestihl podobně jako jeho kolegyně Filipa povzbudit.

Příležitost na něj čekala na schodech. Filip stál u zábradlí a pozoroval učitele, jak stoupá do patra. Usmál se na chlapce. „My už jsme se někde viděli,“ zažertoval a objal Filipa kolem ramen. „Neměl bys mířit do třídy?“

Filip kývl a nechal se jemně tlačit správným směrem.

„Tys mi to chtěl říct, vid’? Po tom tělocviku,“ zastavil se Rychlický. „O té šikaně.“

„Jo.“

„Mrzí mě, že jsem si to nevyposlechl hned. Hnal jsem do nemocnice. Manželku mi odvezli do Prahy, víš... A chtěl jsem ti říct: Taky ti věřím,“ dodal rychle a pohlédl na Filipa.

„Myslíte, že bude volat tátovi?“

„Ředitelka? – Hm, to asi jo. Bude muset. To víš, je to celkem závažná věc, a když jsme v tom jako škola namočení, bude to muset dotáhnout do konce. Navíc, je tu otázka těch peněz... Někde jsou. A pak ta šikana.“

Filip vzdychl a svěsil hlavu.

Martin chápal, že mu není do řeči. I jemu by dnešní malé drama kolem této příhody stačilo. Ale i on svůj díl bude muset dotáhnout do konce. „Kdy máš čas, Filipe? V kolik pojedíš pro sestřičku do školky? Můžete si u mě zase dát zmrzlinu, jestli chceš, a probereme to.“

„Já dneska nemůžu. Pro Kamilku jedu, ale nesmím se nikde zdržet. Pojedu ve dvě,“ dodal.

„Aha, no, třeba se potkáme, zkusím s sebou hodit. Když tak se domluvíme později,“ Martin lehce poplácal Filipa po zádech a spěchal do kabinetu uklidit znovu do šuplíku Kubův mobil. Však už vymyslí způsob, jak ho doručit majiteli.

Venku se stmívalo a ulice utichaly. Lehký vánek roznášel omamnou vůni kvetoucích stromů až do oken, ale inženýr Vaníček ji nevnímal. Seděl u obrazovky počítače a četl si o menigitidě.

Jeho tvář byla strhaná a jeho drahé kvalitní sako se válelo skrčené na zemi vedle křesla, kam jím majitel mířil chvějící se rukou, takže nedolétlo do cíle.

Otřeseně se zdvihl ze židle a přešel do spíže, kde prohmatával rukou horní polici. Láhev, kterou našel, už byla poloprázdná. Zuby ji odzátkoval a napil se. Potom se vrátil, usedl na židli a láhev opatrně položil vedle sebe na zem.

Otevřel si znovu e-mailovou poštu.

...Měl byste se léčit! Věřte mi, že bych našla místo, kde by to Kubík v pohodě zvládl během doby, po kterou byste byl v léčebně. Nemusí přece jít do dětského domova. Mluvila jsem s ním, Kuba vaší závislostí trpí! Pokud jste si to dosud neuvědomil, měl byste teď. Promluvte si o tom s Kubou. Prosim! Dejte mu šanci říct vám, jak to opravdu prožívá. Mluvte s ním!

Před očima mu poletovala písmenka e-mailu, který měl včerejší datum.

Výchovná poradkyně! zašklebil se. Ale potom se dopotácel ke gauči a sesul se na něj. Měl už upito, ale ještě byl schopen alespoň mlžně uvažovat.

„Co je jí do toho? Eva Seidlová, pche! Taková nítěnka... Chce mi vyhrožovat sociálkou!“

Rozhodně vám nechci vyhrožovat sociálkou...

„Tak proč to, ksakru, říká?“

Vaníček znovu upil z láhve.

Měl bych zavolat do nemocnice, nepadlo ho. Ale při té myšlence cítil, jak ho ochromuje strach.

Co by mi řekli!? Kdoví jestli Kubíček ještě... Ne, to ne. To by mi určitě zavolali. Když někdo umře, volaj rodině. Určitě.

Zdvihl se a svět se s ním zahoupal. Přesto se vydal do patra a na schodech se několikrát napil.

Ten mejl přišel včera. Proč to napsala – včera?

„Jak věděla, že dneska přijdu do školy, kvůli tomu blondatému spratkovi, který ukrad ty prachy – nebo možná neukrad – a možná zachránil Kubíčkovu život...? Jak to mohla vědět, sakra?!“

Mysl pana Vaníčka se zvolna zastírala alkoholem.

Možná to narafičila a sebrala ty prachy sama, abych přišel do školy... Aby mohla vyčítat! Že Filip mého Kubíčka zachránil. To já vim, že ho zachránil!... Dyť proč mi to říká? Nejsem blbej...

Vaníček otevřel dveře Kubova pokoje a rozhlédl se. Dopotácel se k synově posteli, poklekl u ní, přitáhl si pomuchlanou příkrývku a rozplakal se.

Aspoň kdyby se jmenovala jinak... vynořila se myšlenka, která pronikla do jeho mysli už dříve, ale potlačoval ji a nyní přestávala dávat smysl. Všechno, kromě pláče nad opuštěnou Kubovou postelí, přestávalo dávat smysl. Odhodil láhev, takže se lesklý zbytek tekutiny vylil na zem a tiše se vsakoval do modrého koberce.

Kousek nad jeho hlavou, na Kubíkově polici, stála zarámovaná fotografie malé útlé ženy s tmavými vlasy. Usmívala se do objektivu fotografa. V pravém horním rohu bylo napsáno věnování:

Jeníkovi s láskou Eva. Roztřesenými dětskými písmenky pod tím bylo napsáno zelenou fixou:

MÁMA.